

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/100/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116205324
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3116205324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a členov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598 proti žalovanému B. X., trvale bytom Z. L., X. P. XXX/XX, o zaplatenie 292,78 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 24C/80/2016-75 zo dňa 15. novembra 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a v závislom výroku III. potvrdzuje.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. vzájomnú žalobu žalovaného zamietol a výrokom III. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie právne odôvodnil za použitia § 48 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1, § 122 ods. 1, § 457 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 255 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 1 ods. 3 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 písm. a), § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť úrok vo výške 186,95 eur (vyčíslený pri sadzbe vo výške 39,15% ročne zo sumy 700,- eur od 31.8.2013 do 6.5.2014), úrok z omeškania vo výške 18,51 eur (vyčíslený pri sadzbe vo výške 5% ročne zo sumy 700,- eur od 26.10.2013 do 6.5.2014), poplatok v sume 44,32 eur, poplatok za upomienky v sume 10,- eur, zmluvnú pokutu vo výške 33,- eur a náhradu trov konania. Žalovaný proti žalobcovi uplatnil vzájomnou žalobou nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.000,- eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa čo odôvodnil tým, že žalobca šikanózne zahľucuje súdy nezmyselnými žalobami s plneniami bez právneho dôvodu a falšuje listinné dôkazy v neprospech spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovaným ako dlžníkom dňa 30.8.2013 zmluvu o úvere č. 302301222 na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému úver v sume 700,- eur a žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobcovi túto sumu zvýšenú o celkové náklady vo výške 210,- eur, t.j. celkovú sumu 910,- eur a to najneskôr do termínu konečnej splatnosti 25.10.2013. Dňa 30.8.2013 uzavreli zmluvné strany aj dohodu o plnení v splátkach, v ktorej sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi na základe zmluvy o úvere č. 302301222 celkovú čiastku 910,- eur v 2 pravidelných mesačných splátkach po 455,- eur, splatných vždy k 25. dňu v mesiaci, počnúc dňom 25.9.2013 s tým, že RPMN bola uvedená vo výške 741,82%. Z rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 17C/21/2016-47 zo dňa 13.12.2016 bolo zistené, že žalovaný sa (v citovanom konaní v postavení žalobcu) proti žalobcovi (v citovanom konaní v

postavení žalovaného) žalobou podanou dňa 01.02.2016 domáhal zaplattenia sumy 100,- eur s úrokom z omeškania a zaplattenia finančného zadosťučinenia 505,61 eur, a určenia neplatnosti zrážok zo mzdy žalovaného. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzťah medzi stranami sporu treba považovať za spotrebiteľský vzťah na ktorý treba aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Pokiaľ ide o charakter predmetného úveru, tento nepovažoval za spotrebiteľský úver z dôvodu, že spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace a v danom prípade mal byť úver splatený do dvoch mesiacov. Na predmetnú zmluvu o úvere sa tiež nevzťahujú ustanovenia § 13 ods. 1 až 4 cit. zák. označené nadpisom „Právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. V tomto konaní žalobca uplatnil proti žalovanému nárok na neuhradené úroky z úveru, úroky z omeškania, poplatky, upomienky, zmluvnú pokutu. V konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17C 21/2016 sa žalovaný proti žalobcovi domáhal zaplattenia sumy 100,- eur, ktorá bola bezdôvodne strhnutá zo mzdy žalovaného, teda domáhal sa vydania plnenia, ktoré prijal žalobca na úkor majetku žalovaného a žiadal od žalobcu aj zaplattenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 505,61 Eur. Totožnosť účastníkov je daná, avšak nie je daná totožnosť predmetu konania, keďže v oboch konaniach sa neprejednávajú nároky na totožné peňažné plnenia. Žalovaný preukázal, že listom zo dňa 13.9.2013, ktorý v rovnaký deň odoslal žalobcovi poštou, odstúpil bez uvedenia dôvodu od zmluvy o úvere č. 302301222. Žalobca do formulárového znenia ustanovenia bodu 15 veta 4 všeobecných podmienok poskytnutia úveru zahrnul pravidlo, v zmysle ktorého ak spotrebiteľ uplatní právo odstúpiť od zmluvy v lehote 14 dní od uzavretia zmluvy o úvere, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne, avšak najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Toto zmluvné ustanovenie súd prvej inštancie vyhodnotil ako individuálne nevyjednané a nepochybne zhoršujúce postavenie spotrebiteľa, pretože ho núti zaplatiť veriteľovi plnenia zo zmluvy aj po platnom odstúpení od zmluvy. Ustanovenie všeobecných podmienok, podľa ktorého má spotrebiteľ zaplatiť žalobcovi úroky z úveru, zmluvné pokuty, poplatky, aj napriek odstúpeniu od zmluvy zhoršuje zmluvné postavenie spotrebiteľa a pre žalovaného je výhodnejšie úprava v ustanovení § 48 Občianskeho zákonníka. Preto citovaná časť uvedeného zmluvného ustanovenia je neplatná v zmysle § 52 ods. 2 ako aj v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nezaväzuje žalovaného ako spotrebiteľa. Žalovanému v dôsledku odstúpenia od zmluvy vznikla povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Zo zhodných tvrdení strán súd ustálil, že žalovaný žalobcovi uhradil dňa 06.05.2014 istinu úveru v sume 700,- eur a keďže splatnosť úveru nastala dňa 25.10.2013, od nasledujúceho dňa sa žalovaný dostal do omeškania a bol povinný žalobcovi uhradiť aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 700,- eur od 26.10.2013 do 6.5.2014 v sume 18,51 eur a túto zákonnú sankciu uhradil žalovaný žalobcovi dňa 07.01.2015 platbou v sume 20,- eur. Keď zmluva bola odstúpením od nej od začiatku zrušená a žalobcovi nevzniklo právo voči žalovanému na zaplattenie úrokov z úveru, poplatkov, zmluvných pokút, súd uzavrel, že žalovaný ku dňu vyhlásenia rozsudku nemá voči žalobcovi žiaden dlh. Vzájomnú žalobu žalovaného súd považoval za nedôvodnú pretože neboli splnené podmienky § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pre priznanie finančného zadosťučinenia. Obe strany boli úspešné čiastočne a preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca svojím odvolaním podaným včas napadol rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal, že zmluvné ustanovenie bodu 15 veta 4 Všeobecných podmienok, ktoré súd považoval za neplatné z dôvodu zhoršenia postavenia spotrebiteľa, bolo do zmluvy inkorporované na základe ust. § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v zmysle ktorého: „Ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Úrok sa vypočíta na základe dohodnutej úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1, veriteľ nemá nárok na žiadnu inú kompenzáciu od spotrebiteľa okrem kompenzácie nenávratných poplatkov, ktoré veriteľ zaplatil orgánu verejnej správy v súvislosti s týmto spotrebiteľským úverom.“ a z toho dôvodu ním nemohlo dôjsť k zhoršeniu postaveniu spotrebiteľa. Zároveň uviedol, že vo svojom vyjadrení zo dňa 21.11.2017 rovnako citoval vyššie uvedené zákonné ustanovenie a následne navrhol zmenu žalobného petitu, pričom sa súd prvej inštancie uvedeným vyjadrením žalobcu v rozsudku vôbec nezaoberal. Žalovaný bol povinný uhradiť žalobcovi poskytnutú istinu vo výške 700,- eur najneskôr do dňa 13.10.2013, nakoľko odstúpenie od zmluvy bolo odoslané dňa 13.09.2013. Žalovaný uhradil istinu vo výške 700,- eur až dňa 06.05.2014. Okrem istiny bol žalovaný povinný uhradiť zmluvný úrok vo výške 39,15 % ročne zo sumy 700,- eur od 30.08.2013 do zaplattenia, t.j. do dňa 06.05.2014 vo výške 186,95 eur. Zároveň v zmysle cit. zák. ustanovenia sa žalovaný dňa 14.10.2013 dostal do

omeškania so zaplatením istiny a od tohto dňa začali plynúť zákonné úroky z omeškania. Žalobca si z toho dôvodu uplatňuje nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % zo sumy 700,- eur od 14.10.2013 do zaplatenia, t.j. do dňa 06.05.2014 vo výške 19,66 eur. Na záver navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a požiadal o náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zotrval v celom rozsahu na svojich v konaní skôr uvedených tvrdeniach (vyjadrenie k žalobe a vzájomná žaloba zo dňa 04.05.2017, č.l. 30) a vyjadril súhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

4. Žalobca vo vyjadrení zotrval v celom rozsahu na svojich v konaní skôr uvedených tvrdeniach (vyjadrenie k vzájomnej žalobe zo dňa 09.08.2017, č.l. 49) a doplnil, že žalovaný požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- eur podaním zo dňa 04.05.2017 a taktiež podaním zo dňa 20.02.2018 (vyjadrenie k odvolaniu) požaduje priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 999,- eur z dôvodu „šikanózneho uplatnenia práva, zahlcovania súdov a falšovania listinných dôkazov“. Žalovaný v podaní zo dňa 20.02.2018 nepreukázal vznik ujmy, ktorá by odôvodňovala vznik práva na finančné zadosťučinenie a len opakovane tvrdí tne istý nárok v rôznej výške. Tento nárok nie je možné priznať až do právoplatného skončenia konania č.k. 17C/21/2016, kde už raz žalovaný svoj nárok uplatnil. V danom prípade žalovaný s poukazom na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. neuplatnil úspešne porušenie práva alebo povinnosti a preto nárok nie je možné priznať. Žalovaný sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne. Žalobca popiera tvrdenia žalovaného, že zmluva o úvere č. 302301222 bola podpísaná neznámou osobou, nakoľko ide o jednoznačný podpis žalovaného, ktorý sa zhoduje so všetkými zmluvnými dokumentmi - zmluva, rozhodcovská zmluva, dohoda o plnení v splátkach, dohoda o splnomocnení dohoda o zrážkach zo mzdy, žiadosť o poskytnutie úveru. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/343/2013 a to v súvislosti s nedostatkom vážnosti prejavu vôle a dôkazným bremenom strany, ktorú zaťažuje pri tomto tvrdení. Skutočnosť, že žalovaný dodatočne usúdil, že zmluva je pre neho subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Žalobca (zrejme žalovaný, pozn. odvolacieho súdu) je priemerným spotrebiteľom zadaným judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Žalobca rovnako poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp.zn. 3 Cmo 684/95 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 18.09.2001, sp.zn. 29 Odo 652/2001. Na záver navrhol, aby príslušný súd v časti žalovaným uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie vydal uznesenie, ktorým žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania 100 %.

5. Žalovaný vo vyjadrení zotrval v celom rozsahu na svojich v konaní skôr uvedených tvrdeniach, popiera tvrdenia žalobcu napísané vo vyjadrení zo dňa 22.12.2017 a 16.03.2018 (replika) a vyjadril súhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

6. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že nakoľko v predmetnej veci bolo meritórne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.03.2018, sp.zn. 4Co/229/2017-74, proti ktorému nebolo podané dovolanie, nepovažuje za potrebné sa vyjadriť k vyjadreniu žalovaného.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej aj "CSP") a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. a v závislom výroku III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovaného zamietol odvolaním napadnutý nebol a preto v tomto výroku je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

9. Podľa § 1 ods. 3 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z.z.“) spotrebiteľským úverom nie sú: úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace.

10. Podľa § 48 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

11. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

13. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

14. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

15. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

16. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

17. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

18. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa v prejednávanej veci domáhal od žalovaného zaplata úroku vo výške 186,95 eur vyčíslený pri sadzbe vo výške 39,15 % ročne zo sumy 700,- eur od 31.08.2013 do 06.05.2014, úroku z omeškania vo výške 18,51 eur vyčíslený pri sadzbe vo výške 5 % ročne zo sumy 700,- eur od 26.10.2013 do 06.05.2014, poplatku v sume 44,32 eur, poplatku za upomienky v sume 10,- eur a zmluvnej pokuty vo výške 33,- eur s náhradou trov konania a to z titulu poskytnutého úveru na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 302301222 zo dňa 30.08.2013 uzatvorenej medzi stranami sporu v spojení s dohodou o plnení v splátkach. Žalovanému bol poskytnutý v deň uzatvorenia úverovej zmluvy úver vo výške 700,- eur, ktorý sa zaviazal vrátiť žalobcovi spolu s úrokmi a to zaplatením dvoch mesačných splátok po 455,- eur od 25.09.2013 do 25.10.2013 a celkovo uhradil sumu 820,- eur (dňa 06.05.2014 sumu 700,- eur, dňa 07.01.2015 sumu 20,- eur a dňa 11.06.2015 sumu 100,- eur sumu). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 302301222 zo dňa 30.08.2013 nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 3 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že úver mal byť splatený do dvoch mesiacov a preto nemožno ani aplikovať § 13 ods. 1 až 4 v spojení s § 24 ods. 1 cit. zák. Formulárové znenie ustanovenia bodu 15 veta 4 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru v zmysle ktorého ak spotrebiteľ uplatní právo odstúpiť od zmluvy v lehote 14 dní od uzavretia zmluvy o úvere, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne, avšak najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi, vyhodnotil ako nepochybne zhoršujúce postavenie spotrebiteľa a považoval ho za neplatné v zmysle § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako spotrebiteľ listom zo dňa 13.09.2013 v rovnaký deň odoslaný žalobcovi poštou odstúpil od Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 302301222 zo dňa 30.08.2013 a preto bol povinný vrátiť poskytnutú istinu úveru v sume 700,- eur a

nakoľko splatnosť úveru nastala dňa 25.10.2013, od nasledujúce dňa sa žalovaný dostal do omeškania s plnením tohto peňažného dlhu a preto bol povinný žalobcovi uhradiť aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 700,- eur od 26.10.2013 do 06.05.2014 v sume 18,51 eur a túto zákonnú sankciu uhradil dňa 07.01.2015 platbou v sume 20,- eur. Nakoľko mal súd prvej inštancie za to, že predmetná úverová zmluva bola odstúpením od jej začiatku zrušená a žalobcovi nevzniklo právo voči žalovanému na zaplatenie úrokov z úveru, poplatkov, zmluvných pokút, ktoré si uplatňoval v tomto konaní na základe zmluvy o úvere, uzavrel, že žalovaný ku dňu vyhlásenia rozsudku nemá voči žalobcovi žiaden dlh. S poukazom na žalovaným namietanú prekážku litispencie nevzhladol v konaní neodstrániteľnú prekážku konania, pre ktorú by bolo potrebné konanie zastaviť.

19. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia a v celom rozsahu na ne poukazuje v súvislosti s § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam dodáva.

20. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že na predmetný právny vzťah založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 302301222 zo dňa 30.08.2013 v spojení s dohodou o plnení v splátkach treba aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva a to predovšetkým § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorá skutočnosť nebola odvolateľom ani namietaná a to aj s ohľadom na to, že uzavretá zmluva medzi sporovými stranami nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 3 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. z dôvodu dojedanej dvojmesačnej splatnosti poskytnutého úveru nepresahujúcej tri mesiace. Na uvedenú zmluvu preto v zmysle § 24 ods. 1 nedopadá osobitné ustanovenie § 13 ods. 1 až 4 cit. zák. upravujúce právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere z ktorého pri jeho uplatnení spotrebiteľom plynú pre dodávateľa ako veriteľa osobitné nároky (napr. možnosť domáhať sa dojednaného úroku pri odstúpení od zmluvy spotrebiteľom).

21. Zmluvným dojednaním v zmysle ktorého mal žalovaný ako spotrebiteľ právo odstúpiť od Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 302301222 zo dňa 30.08.2013 a ktoré aj využil listom zo dňa 13.09.2013 v rovnaký deň odoslanom žalobcovi, bol bod 15 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru v zmysle ktorého si sporové strany ako zmluvné strany dojednali, že spotrebiteľ je oprávnený odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy. Spotrebiteľ zašle veriteľovi oznámenie o odstúpení od zmluvy buď písomne alebo na inom trvanlivom médiu dostupnom veriteľovi na adresu sídla veriteľovi uvedenú v záhlaví zmluvy. Lehota na odstúpenie od zmluvy sa považuje za dodržanú, ak spotrebiteľ zašle veriteľovi oznámenie o odstúpení od zmluvy najneskôr v posledný deň uvedenej 14-dňovej lehoty. Ak spotrebiteľ uplatní právo odstúpiť od zmluvy v predmetnej lehote, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne, avšak najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Úrok sa vypočíta na základe dohodnutej úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Ak spotrebiteľ uplatní právo odstúpiť od zmluvy v predmetnej lehote, veriteľ nemá nárok na žiadnu inú kompenzáciu od spotrebiteľa okrem kompenzácie nenávratných poplatkov, ktoré veriteľ zaplatil orgánu verejnej správy v súvislosti s týmto spotrebiteľským úverom.

22. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie okrem iného pri svojich právnych úvahách postupoval aj súlade s ustanovením § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V súlade s uvedeným ustanovením správne ustálil, že žalovaný v rámci uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy nemal možnosť ovplyvniť obsah dohody v zmysle § 48 Občianskeho zákonníka, predtlačenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru dodávateľa, teda v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka dohodu o účinkoch odstúpenia od zmluvy nemožno považovať za individuálne dojednané zmluvné ustanovenie v zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Za správny považuje odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého uvedené dojednanie nie je na prospech spotrebiteľa, bolo mu vnútené a nepredstavuje prejav slobodnej vôle spotrebiteľa vo vzťahu k úmyslu žalobcu uzavrieť uvedené vedľajšie dojednanie zmluvy odlišne od

všeobecnej právnej úpravy. Preto odvolací súd považoval argumenty súdu prvej inštancie ohľadne účinkov odstúpenia od zmluvy za rozhodné a správne v celom rozsahu.

23. Odvolací súd sa teda nestotožnil so závermi žalobcu o tom, že dojednanie odstúpenia od zmluvy v bode 15 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru nespôsobillo zhoršenie postavenia spotrebiteľa, ktoré závery žalobca vyvodzoval z prevzatého ustanovenia § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. do zmluvnej podoby a to hlavne z dôvodu, že uvedené zákonné ustanovenie nie je ustanovením, ktoré možno podľa § 24 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. použiť na právne vzťahy mimo rámca spotrebiteľských úverov, ako v danej veci v dôsledku naplnenia dôvodu vylúčenia predmetného úveru zo spotrebiteľských úverov podľa § 1 ods. 3 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. pre dojednanú lehotu splatnosti nepresahujúcu tri mesiace, pričom v tejto súvislosti odvolací súd v prospech správnosti právnej argumentácie súdu prvej inštancie považuje za potrebné poukázať na následne aplikovanú zákonnú úpravu odstúpenia od zmluvy v zmysle § 48 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v prejednávanej veci aj správne za daného stavu aplikoval a to práve s odkazom na § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré dostatočným spôsobom aj odôvodnil v korelácii s bodom 15 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru.

24. Následne súd prvej inštancie tiež správne ustálil rozsah odvolaním namietaných nárokov vyplývajúcich zo zrušenej zmluvy podľa § 48 v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka a žalobu v tejto časti zamietol keď zistil, že žalovaný po odstúpení od zmluvy uhradil žalobcovi dňa 06.05.2014 istinu poskytnutého úveru vo výške 700,- eur, ktorej splatnosť nastala dňa 25.10.2013, od ktorého nasledujúceho dňa sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, kedy bol v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. povinný žalobcovi uhradiť aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 700,- eur od 26.10.2013 do 06.05.2014 v sume 18,51 eur a túto povinnosť si splnil dňa 07.01.2015 úhradou žalobcovi v sume 20,- eur. Rozsah takto určeného úroku z omeškania zároveň zodpovedá tiež žalobcom uplatnenému nároku (úrok z omeškania vo výške 18,51 eur vyčíslený pri sadzbe vo výške 5% ročne zo sumy 700,- eur od 26.10.2013 do 6.5.2014). Preto pokiaľ žalobca v podanom odvolaní vychádzal pri uplatnení úroku z omeškania vo výške 5 % zo sumy 700,- eur z dátumu od 14.10.2013 do zaplatenia, t.j. do dňa 06.05.2014 vo výške 19,66 eur, tejto požiadavke nebolo možné vyhovieť a to aj s poukazom na § 216 ods. 1 CSP podľa ktorého súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

25. Ďalšiu námietku žalobcu, podľa ktorej sa súd prvej inštancie nezaoberal jeho vyjadrením zo dňa 21.11.2017 v ktorom poukázal na znenie § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. a navrhol zmenu žalobného petitu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V zmysle § 219 ods. 3 CSP platí, že len čo súd rozsudok vyhlási, je ním viazaný. Napadnutý rozsudok bol vyhlásený dňa 15.11.2017 a teda skôr ako bolo vôbec vypracované vyjadrenie žalobcu z dôvodu ktorého súd prvej inštancie nemal ani možnosť a vôbec zákonný dôvod sa týmto vyjadrením po vyhlásení rozsudku bližšie zaoberať. Navyše na tomto mieste odvolací súd poukazuje aj na § 294 CSP podľa ktorého zmena žaloby sa v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa, ak je žalovaným spotrebiteľ, čo je prejednávany prípad.

26. Súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť („procesné podmienky“). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci (prekážka res iudicata) a prekážka už začatého konania (prekážka litispendencie) predstavujú procesnú prevenciu proti porušeniu základného právneho princípu ne bis in idem (nie dvakrát o tej istej veci). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci vylučuje možnosť vec znova prejednať, tvorí neodstrániteľnú vadu konania a jej existencia (zistenie) vedie k zastaveniu konania vo forme uznesenia, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 357 písm. a) CSP). Prekážka skôr začatej veci vedie v každom štádiu konania k zastaveniu neskôr začatého konania (§ 159 CSP). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci a skôr začatej veci ako procesných podmienok je vymedzená dvoma kritériami a to totožnosťou osôb (sporových strán) a totožnosťou predmetu konania.

27. Súd prvej inštancie správne uviedol, že rozsudok Okresného súdu v Trenčíne č.k. 17C/21/2016-47 zo dňa 13.12.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/229/2017-74 zo dňa 14.03.2018 (skutočnosť známa odvolaciemu súdu z jeho činnosti) nezakladá vo veci prekážku skôr začatej veci alebo veci rozhodnutej, lebo predmetom konania sp.zn. 17C/21/2016 bolo vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 100,- eur s prísl. a iné, v ktorom sa súčasný žalovaný domáhal tohto plnenia proti žalobcovi na skutkovom a právnom základe podľa ktorého odstúpil od Zmluvy

o spotrebiteľskom úvere č. 302301222 zo dňa 30.08.2013, pričom v prejednávanej veci sa žalobca domáhal plnenia proti žalovanému vyplývajúceho z úrokov z úveru, úrokov z omeškania, poplatkov, upomienky a zmluvnej pokuty, ktorú skutkovo a právne odôvodnil s poukazom na neuhradený záväzok žalovaného, ktorý platne neodstúpil od Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 302301222 zo dňa 30.08.2013. Z toho vyplýva, že nárok žalovaného uplatnený žalobou v konaní sp.zn. 17C/21/2016 vychádzal z iných skutkových okolností (vydanie bezdôvodného obohatenia plneného nad rámec toho, čo si boli povinné strany v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka vrátiť pri odstúpení od zmluvy) než v prejednávanom spore uplatnený nárok žalobcu (plnenia vyplývajúce z nezrušeného záväzku). Z toho dôvodu nebola splnená podmienka totožnosti predmetu konania.

28. Ďalej sa odvolací súd zaoberal výrokom III. o náhrade trov konania ako výrokom závislým podľa § 379 písm. a) CSP a jeho preskúmaním zistil, že súd prvej inštancie rozhodol správne podľa tzv. zásady pomeru úspechu vo veci v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu čiastočného úspechu, keď ani jedna zo sporových strán nebola v konaní svojou žalobou úspešná.

29. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a závislom výroku III. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti žalobcovi z dôvodu jeho úspechu v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).